

Ἀλλὰ ἔχε ποτοῦ μέτρον καὶ τροφῆς καὶ γυμνασίων,
 Μέτρον δὲ πρὸς τούτα λέγω ὅσον μόνον δὲν λυπεῖ.
 Βίαιε διαίτην νὰ ἔχῃς καθάραν καὶ ἀπλουστέραν,
 Καὶ φυλάττου νὰ μὴ πράττῃς ὅσα ἐπισύρουν φθόνον.
 Ἀκαιρα μὴν ἐξοδεύῃς ὡς ἐξ ἀπειροκαλίης,
 Βιηθὲ ἀνελευθερίζων ἄριστον παντοῦ τὸ μέτρον.
 Πράττε δὲ ὅσα δὲν βλάπτουν, βουλευόμενος πρὸ ἔργου.
 Ἴπνον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, φίλε, πώποτε μὴ δέχου
 Ἴπριν τῶν ἔργων τῆς ἡμέρας καθὲν τρίς ἀναπολύσης,
 Τὶ κατώρθωσα; Πῶ ὀσφάλλω; Καὶ τί δέον ἡμελήθη;
 Ἀρχίσε ἀπο τὸ πρῶτον καὶ κατὰ σειρὰν τὰ πάντα,
 Κατακρίνων τὰ κακὰ, χαίρων δὲ εἰς τὰ καλὰ.
 Ταῦτα πράττε καὶ μελέτα, ταῦτα πάντοτε ἀγάπα,
 Ταῦτα σε εἰς τὰ τῆς θεῆας ἀρετῆς θέτουσιν ἰσχυρά,
 Καὶ μὰ τον τῆ ἡμετέρα ψυχῇ δοῦντα τὴν τετραδάδα,
 Ἦν πηγὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τῆς ἀεναου.
 Ἀλλὰ ἔρχου εἰς τὸ ἔργον, ἐπικαλεσθεὶς θερμῶς
 Ἐὐνοῦν τῶν θεῶν τὴν ἀρωγὴν, ὅταν δὲ κατέχῃς ταῦτα,
 Ἐννοεῖς κολῶς τὴν φύσιν τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων,
 Καὶ πῶς ἕκαστον ὑπάρχει, φεβίρεται ἢ συντηρεῖται,
 Καὶ κατὰ τὸ ἀληθὲς μίᾳ περὶ πάντων ἡ φύσιν.
 Μὴ ἀνέλπιδα ἐλπίζῃς ἢ τὰ ὄντα ἀγνοῶν.
 Ὅτι αὐτοπροαιρέτως πάσχοντες φεῦ! οἱ θνητοί,
 Ἀθλοὶ παπσίων ἔχουν τ' ἀγαθὰ καὶ δὲν τὰ βλέπουν,
 Οὐδ' ἀκούουν καὶ τὴν λύσιν τῶν κακῶν νοσοῦν ὀλίγοι.
 Φαίνεται καμνίχῃ Μοῖρα βλάπτει τῶν θνητῶν τὰς φρένας
 Καὶ ὡς κυλινδροὶ εἰς ἄλλα ἄλλοτε κακὰ κυλοῦνται.
 Ἐπε δὴ ἡ κακὴ ἔρις ὀπισθεν κρυφὰ τοὺς σπρώχνει
 Ἐὐνοῦν ὅποιαν μὴ προσάχῃς, ἀλλὰ ἐρχομένην φεύγε.
 Ζεῦ θεὲ ἡ σῶσον πάντας ἀπὸ τὰ πολλὰ κακὰ,
 Ἢ τοῖς πᾶσι δειξέ μόνον τὴν μεγάλην αὐτῶν πλάνην.
 Ἀλλὰ, φίλε, μὴ φοβείσαι, ἔστι θεῶν θνητῶν γένος,
 Καὶ αὐτῆς ἀποκαλύπτει τὰ μυστήρια ἡ φύσις.
 Καὶ λοιπὸν μετὰ τοιούτων ἔχεις ὅσα παραγγέλλω
 Ἐύκολα καὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπὸ πάθου διασώζεις.
 Μόνον φεύγε, ὡς προεῖπον, τὴν τροφὴν τοῦ σώματός σου,
 Καὶ προσπάθει τὴν ψυχὴν σου λογικῶς νὰ καθαρῖσης,
 Ὡς ἡνίκον τὴν γνώμην στήσας ἐπὶ σεαυτοῦ.
 Ὅταν δὲ τὸ σῶμα ἀφῆσας ἔλθῃς εἰς τον οὐρανόν,
 Γίνεσθαι ἐν ἀθανάτοις θεὸς ὄχι θνητὸς πλέον.

I. Γ. Δ.

ΣΜΥΡΝΑΪΚΑ.

Οἱ Σμυρναῖοι φιλοτιμοῦνται νὰ φιλιζῶνται ὡς φι-
 λάκαλοι, φιλόμορφοι, φιλοπάτριδες, εὐσεβεῖς ἀνθρώ-
 πρι, καὶ τοὺς ἐπαινοῦμεν διὰ τὴν φιλοτιμίαν ταύτην,
 ὅχι ὁμῶς καὶ δι' ἔργα συγχρόνως ἀνάλογα τῆς εὐγενούς
 ταύτης φιλοτιμίας. Ἐπιμελούμενοι καὶ περιποιούμενοι
 ὅπως οὖν μόνον τὸ Νοσοκομεῖον καὶ ποιούντες κατὰ
 τῆς καλλίστης καὶ θεαρέστης κατὰ τὸ φιλανθρωπικόν

τοῦ χριστιανοῦ καθήκον, ἀμελοῦσι τὰ σχολεῖα, τὰ τῆς
 ἐκκλησίας, τὰ τῆς δημογερονείας, καὶ πᾶσαν ἀναγκαί-
 αν περὶ τῶν κοινῶν πρόνοιαν καὶ τὴν δικαίαν σύμφωνο-
 αν, συνενόησιν καὶ συμπράξιν περὶ τὴν κοινὴν ὠφελεί-
 αν, μὴ φροντίζοντες ὅσον ἔδει οὐδὲ περὶ Ὁ φηνοτρο-
 φεῖν, καὶ ὄρφανῶν, οὐδὲ περὶ ἄλλων πτωχῶν καὶ τῶν
 ἐκβεβηκέντων βρεφῶν καὶ τῶν ληζομένων ὑπο τῆς ἐτεροδο-
 ξίας ἢ ἐτεροθρησκείας ψυχῶν, μὴ ἀναγινώσκοντες μη-
 δὲ ἀγοράζοντες ἀναγκαῖα βιβλία, ἀλλὰ ἐπισκεπτό-
 μενοι κολλοὶ ἐπιμελῶς τὸν Μέλχτα, τὸ Ἀλίπεδον, τὴν
 Καλλιθέαν, τὰς ἐξ γῆς καὶ πᾶσαν εὐθήμερον συνανα-
 στροφίν, καὶ οἱ δὲ νεώτεροι αὐτῶν τοὺς ζαχαρυπόλους,
 τοὺς βάρπτας, τοὺς κουρεῖς καὶ τοὺς μουσεκοῦς καὶ πα-
 γοπώλας καὶ παράθλα καὶ θύρας τῶν οἰκιῶν.

Καλὰ καὶ τὰ ἔργα ταῦτα τοῦ στόματος, τῶν ὀ-
 φθαλμῶν, τῶν ποδῶν, τοῦ καθρέπτου, ἀλλὰ τέλος πάν-
 τῶν ἐπειδὴ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον χρειάζεται καὶ ὁ νοῦς
 καὶ ἡ μνήσις καὶ ἡ πολιτικὴ ἐκάστης κοινότητος ἐπι-
 μέλεια, ὧ φίλοι καὶ ἀδελφοὶ συμπολίται σὰς παρακι-
 νοῦμεν ἐπανελημμένως τοὺς πάντας παλαιούς καὶ νέ-
 ους τοῦ τόπου κατοίκους (ἐπειδὴ οἱ πάντες εἰσι Σμυρ-
 ναῖοι πολῖται) καὶ γέροντας καὶ νέους καὶ ἐμπόρους καὶ
 τεχνίτας καὶ κτηματίας νὰ ἐπιμεληθῆτε καὶ τὰ κοι-
 να σὰς περισσότερον ἀυξάνοντες καὶ προικίζοντες τὰ
 Σχολεῖα, συνιστῶντες καὶ τὸ Ὁρθηνοτροφεῖον καὶ προ-
 νοοῦντες τι δραστηριώτερον περὶ πτωχῶν καὶ ἀπόρων
 κτλ. Ὑγιαίνειτε καὶ ἐβρῶσθε ἐν Κυρίῳ. I. Γ. Δ.

Εὐχαρίστως καταγεωροῦμεν εἰς τὰς σελίδας τῆς Με-
 λίσσης τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ λόγου τοῦ Ἀξιολό-
 γου Διδασκάλου Α. Γαϊγῶν, τοῦ ὁποῦ τὴν μελέ-
 τὴν σπουδάζομεν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς ἡμῶν ὡς δια-
 πραγματευομένῳ περὶ Ἀρετῆς καὶ Κακίας, περὶ
 καλῆς καὶ κακῆς Ἀναγωγῆς, καὶ περὶ τῶν ἀποτε-
 λεσμάτων αὐτῶν, ἅτινα ἐνδιαφέρουσι τὰ μέγιστα
 τοὺς Κ. Κ. γορεῖς καὶ πάντα ἀνεξαιρέτως πολίτην.

Λ Ο Γ Ο Σ

Εἰς τὰς ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ ΕΒΕΤΑΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΕΛΛ. ΠΑΙΔΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΠΑΡΑ Α. ΓΑΪΓΩΝΗ.

Ἐκ Μουσῶν ἀγαθῶν κλέεις ἔργατι ἀνθρώποι.
 Χρήματα δὲ ζῶντες ἀμυλοῦνται θανάτων.
 (Θεοκρίτης).

Οὔτε κόμπου, οὔτ' ἐπιδικτιάζεως λόγος προεκάλεσε
 τὴν καρδῶσαν ἡμέραν, ἐλλογιμώτατοι καὶ ἐντιμοὶ Κύριοι!
 Ὅχι, ὄχι ταῦτα, ἀλλὰ σκοπιμότης, ἀλλὰ σπουδαί-
 οτης, ἅτινα ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε πρέπει νὰ ἦναι τὸ
 ἐλαττώριον τῶν διανοημάτων πάσης ψυχῆς φιλομοῦσου
 καὶ φιλοκάλου. Καὶ τί ἄλλο σκοπιμώτερον, τί σπουδαιώ-
 τερον παρα τοὺς λογικοὺς καρπού, τῆς νεότητος, ἥτις